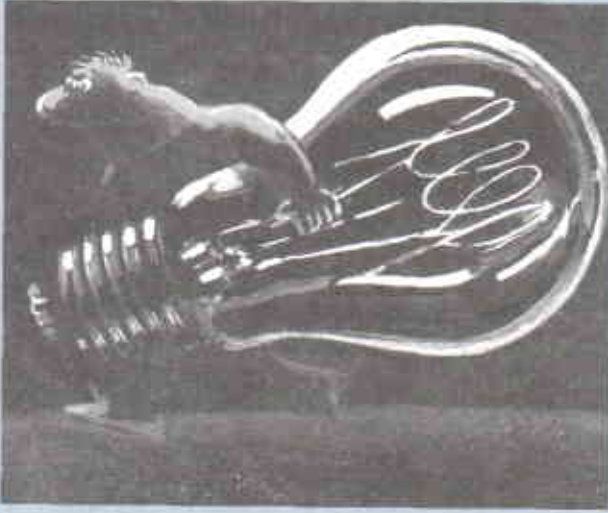

2000'Lİ YILLARDA 'BAĞIMSIZ BİR ÜLKE OLARAK'

KALKINMA GÖREVİ

*"İlk denemede başaramazsan,
paraşütlüğe paydos dersin."
(Launegayer'in özdeyişi)*

Değerli meslektaşlarım,

Uzunca bir aradan sonra yeniden merhaba.

Türkiye yapısal sorunlar yumağında kıvranıyor. Çözüm kapasitesi olarak zorlanan her iktidar bileşimi, çok geçmeden bir başka çözümsüzlük adresi haline geliyor. Yolsuzluklar gündelik bir seyir kazandı; olağanlaştı. TBMM, temsil yeteneğini ve saygınlığını yitirmiş durumda; mafya -tarikat girdabına sürüklenerek halka yabancılaşmış olanlar Türkiye'nin geleceğine ışık tutabilir mi? Kamu mallarının haraç mezat elden çıkarıldığı, kamusal hizmet alanının daraltıldığı, ahlaki değerler dahil her şeyin parayla ölçüldüğü, mafyalaşmanın toplumun her kesiminde teşvik gördüğü, devlet yöneticilerinin mafya adına ihale takipçiliği yapmasının normalleştiği, hukuk ve yasa tanımazlığın teşvik edildiği, demokratikleşme ve insan haklarına karşı direncin

maharet olarak gösterildiği bir ülkede yaşıyoruz.

Cumhuriyet'in 75. yılında ülkemiz tarihinin en büyük krizini yaşıyor. Üstelik bu kriz konjonktürel bir olgu da değil. Ekonomi dış borç sarmalında, yatırıma değil ranta dayalı; kara parayı meşrulaştırıcı girişimler "başarı" olarak gösterilmekte. Yani ekonomi yapısal bir krize saplanmış durumda. Siyasal sistem krizde doğal olarak! Devlet mekanizmasında yaşanan çürüme ayyuka çıkmış durumda. Ahlaki düzeyde yaşanan bozulmayı hiç bir şal örtmiyor. Toplumda yaşanan değerler erozyonu emeğin hor görülmesi ve siyaset dışına itilmesiyle yakından ilgili.

Onbeş yıldır ülke kaynaklarını tüketen ve Türkiye bütçesini adeta bir savaş bütçesine dönüştüren yanlış politikalar ve "olağanüstü hal" uygulaması, gelir dağılımının bozulmasına, siyasal ve toplumsal çürümenin artmasına, Otuzbine yakın insanımızın ölmesine neden olmuştur. Ülkemizin barış ve kardeşlik içinde yaşama bilincini geliştirmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı var.

Egemen zihniyet, siyasal islamın palazlanmasına zemin hazırlamış, demokratik ve laik kazanımları ortadan kaldırmaya yönelik şeriatçı bir hareketin, Cumhuriyetin 75. yılında, geniş kitleler üzerinde yanılmalı bir etki yaratmasına yol açmıştır.

Evet, Cumhuriyetimiz yetmişbeş yaşında; yetmişbeşten çok sorunla başbaşa. Bol para harcanarak yapılan ruhunu yitirmiş kutlamalar, söylediklerine kendileri dahi inanmayan politikacıların hameseti altında Cumhuriyetin temel değerleri tasfiye ediliyor. Cumhuriyetin ruhunu oluşturan bağımsızlıkçı ve özkaynaklara dayalı kalkınma anlayışı yerini 75. yılda çetelerin, tarikatların, mafyanın ve uluslararası tekellerin egemenliğine bırakmış durumda... Doksanbeşe Doğru şiirinde "kanun diye, kanun diye kanun tepelendi" dizesini yazan Tefvik Fikret'i anımsamamak mümkün mü? 75. Yıl kutlamalarını örgütleyen resmi erkanı ve "cumhuriyet diye diye "cumhuriyeti tepeleyen özelleştirmeci -yağ-

macı "milliyetçi - muhafazakar" kesimi gün ışığına çıkar-
mak ertelenemez bir görev haline geldi.

Küreselleşme Karşısında, Bağımsız Bir Ülke Olarak Kalkınma Görevi

Ülkemizin geleceğine yönelik ulusaşırı sermayenin saldırısı devam ediyor. Bağımsızlık olgusu, uzun zamandır bu sermayenin küreselleşme rüzgarı içinde ihmal edilebilir bir ayrıntı gibi gösterildi. Peki "karşılıklı bağımlılık" esas haline geldi de "ulus-devlet" miadını mı doldurdu? Ulus-devletin kamusal ve sosyal kazanımlarını ticarileştirerek yok etme yolunu seçen yeni sağ politikaların vaazettiği gibi Türkiye ulusal kalkınma politikalarından vazgeçerek, uluslararası finas kuruluşlarına tam bir teslimiyet çizgisi mi izleyecek yoksa bu sömürgeleştirme politikalarını durdurmak için aynı kaderi paylaşan ülkelerle bir karşıduruş sürecini mi örgütleyecek? Asya ve Rusya'da su yüzüne vuran ve "uluslararası kapitalizmi" paniğe sürükleyen kriz, neo-liberalizmin de mezar kazıcısı durumuna geldi. Artık serinkanlılık içinde, emperyalist merkezlerden bağımsız, kalkınmacı bir yaklaşımı geliştirmek zorundayız.

Üniversiteleri yeniden bilim üreten merkezlere dönüştürmek, mühendislik mesleğinde meydana gelen aşınmayı ters-yüz etmek, bilim ve teknoloji üreten bir ülke durumuna gelmek zorundayız. Ulusal enformasyon altyapımıza gerekli yatırımları yaparak bilgi teknolojileri alanında yaşanan değişimi yakalamak zorundayız. Aynı durum enerji teknolojileri alanında da geçerli.

Enerji ve iletişim teknolojileri alanında ülkemizin büyük bir atılımı gereksinim duyduğu bir gerçek. Bu sektörlerin üstlendiği kamu hizmeti, özelleştirme yoluyla ticarileştirilmektedir. Enerji ve iletişim sektörlerindeki kamu varlığı, Dünya Bankası ve ulusaşırı sermayenin dayatmasıyla bü-tüncül yapısından uzaklaştırılmaktadır.

Gümrük Birliği Antlaşması ve yabancı sermayenin önün-deki engellerin kaldırılması elektrik-elektronik sektörün-de de etkisini göstermeye başlamıştır. Çok uluslu şirketler (ÇUŞ) karşısında hiç bir koruyucusu ve destekleyicisi kal-mayan yerli elektrik, elektronik ve elektromekanik üretim sektörü çökme noktasına gelmiş; piyasa bir kaç ÇUŞ'un kontrolüne girmiştir. Gümrük Birliği sürecinde ulusal üre-ticilere yönelik hiç bir tedbir ve teşvik uygulamayan ikti-darlar, sektörün çöküşüne seyirci kalmışlardır. EMO Ge-nel Kurulu'nda tartışılan "Elektromekanik Sanayi ve So-runları" başlıklı komisyon raporu bu konuda önemli tes-pitler içermektedir.

Bugün elektrik, elektronik ve bilgisayar mühendisliği, yet-mişbeş yıllık Türkiye Cumhuriyeti tarihinde en geri konu-mundadır. Artık ülkemizdeki stratejik yatırımlarda yerli mühendislik birikimimiz görmezden gelinirken uluslara-rası danışmanlık kuruluşları devreye sokulmaktadır. Mes-

leğimizin en önemli işlevi olan planlama ve araştırma kav-ramları bir kenara itilip bizlere sadece teknisyenlik rolü biçilmektedir. Kamu yönetiminde mühendislerin konumu her geçen gün biraz daha kötüleşmektedir.

Yetmişbeş yıllık Cumhuriyet tarihinde tamamen kendi mühendislik gücümüzle gerçekleştirdiğimiz ve ekonomik bağımsızlığımızın güvencesi olan KİT'ler, özel sektöre kay-nak aktarımının araçları haline getirilmiştir. Zaten 1980'lerden itibaren başta teknolojik yenileme olmak üzere ihtiyaç duyulan hiç bir yatırım yapılmayıp KİT'lerin çöküş süreci bilinçli olarak hızlandırılmıştır. Özellikle enerji ve telekomünikasyon gibi stratejik öneme sahip alanlarda özelleştirme adı altında yaşananlar, ulusal çıkar-larımızı ve bağımsızlığımızı tehdit eder noktadadır. (La-une-gayer'in özdeyişi özelleştirmecilere atfolunmuştur.)

EMO Genel Kurulu ve EMO'nun 2000'li Yıllar Perspektifi

EMO 36. Genel Kurulu böylesi bir ortamda üyelerimizin ve mesleğimizin sorunlarına sahip çıkarak, sektörün ve ül-kenin acil sorunlarına müdahil olma açısından önemli bir misyon üstlenmiştir. EMO Genel Kurulu, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin geliştirilmesini ve halkların kar-deşliği talebini dile getiren bir platform olmuştur.

EMO Yönetim Kurulu olarak; genel kurulun bize verdiği görevlerin bilinciyle, bir örgütsel aulum programını gün-demimize aldık. Programımızda bir yandan etkin bir ka-muoyu bilgilendirmesi yaparken diğer yandan bir kamu kurumuna olma ciddiyetini ve onun gereği olan sorumlulu-ğu unutmadık.

Uzunca bir aradan sonra ilkini 1996 Kasım ayında gerçek-leştirdiğimiz İkinci Enerji Sempozyumunun hazırlıkları sürmektedir. Çok Taraflı Yatırım Antlaşmalarını ele alan "Bağımsızlık ve Kalkınma Sempozyumu" ile ilgili etkinliği-miz 1999 yılının Mart ayında düzenlenecektir. Bilişim sek-törüne yönelik etkinliğimiz ise; yine 1999 yılının ilk ayla-rında gerçekleştirilecektir.

Gerçek bir hukuk tanımazlık örneği olarak yapılmaya çalı-şılan enerji dağıtım şirketlerinin ve termik santrallerin iş-letme devir haklarına yönelik sözleşmeler; kasetler, Apo ve gensoruya ilişkin gelişmelerin tozu dumanı içinde el çabukluğuyla onaylanmaktadır. Bu konudaki mücadelemiz hem kamu hukukunu koruma hem de uluslararası sermayenin oyunlarını bozma doğrultusunda -hukuk çer-çevesinde- sürdürülecektir.

Sevgi, barış ve dostluğun hakim olduğu bir dünya istemiy-le yeni yılınızı kutlarız.

Sevgi ve dostlukla,

H. Ali Yığdır

EMO 36. Dönem Yönetim Kurulu Başkanı